

CRISTINA FERRER

PERIODISTA, CAP DE PROGRAMES DE CATALUNYA RÀDIO
DIRECTORA DEL MAGAZINE CULTURAL 3,14,16, DE TVC (1989-1993)

altres veus...

Són massa coses i tenim massa poc temps, sobretot en aquesta fi de segle multimèdia en què, tots plegats, hem acordat la categoria de fet cultural per a productes que els nostres besavis no haurien ni somniat.

A part de les noves formes d'art -de la fotografia al vídeo passant per la realitat virtual-, hi ha noves tecnologies que s'apliquen a la transmissió de la cultura i que ens reclamen temps i atenció.

Les pel·lícules, les hem de veure d'estrena i les col·leccionem en vídeo. La música pot ser en directe, com sempre, però també a través de la ràdio, en disc compacte, en casset i en làser-vídeo. Les exposicions ja no són un cop l'any: n'hi ha força i si són prou importants fins i tot justifiquen un desplaçament internacional. El teatre, la dansa i l'òpera els tenim, sovint de manera simultània, a les sales, els cicles, els festivals i la televisió.

Hi ha encara algú que tingui temps de llegir llibres? Vull dir llibres comprats a la llibreria, d'aquells que et recomanen i que busques, tries i assaboreixes i et sap greu quan s'acaben?

en

aquesta fi de segle
multimèdia (...
...) hem acordat
la categoria
de fet cultural
per a productes que
els nostres besavis no
haurien ni somniat

Massa coses

Entenem-nos; a mi, personalment, m'entusiasmen la varietat i l'eclecticisme, i en circumstàncies normals trobo l'allau de novetats d'allò més estimulants; el que passa és que són massa coses i tinc molt poc temps.

Si pensem que, només l'any passat, es van incloure més de cinc mil nous llibres en català a l'ISBN; que només a Barcelona es van publicar divuit mil cinc-cents títols, que en aquesta mateixa ciutat va haver-hi deu mil sis-cents funcions de teatre, correm el risc que les xifres ens atabalin i se'ns desperti un desig irrefrenable de fugir a una illa deserta sense ni tan sols posar a la maleta els tres llibres de capçalera preceptius en aquests casos.

L'única manera que les persones civilitzades puguem navegar amb bon profit per aquesta mar de títols i noves activitats és a partir d'una bona informació. Bons programes culturals i bones pàgines de cultura a la premsa, fets per professionals espavilats i independents a qui no faci vergonya dedicar-se a aquesta mena de periodisme. Personatges com Bernard Pivot a França o Melvyn Bragg al Regne Unit, han envellit al capdavant dels seus programes de televisió i gaudeixen d'un gran respecte tant en l'àmbit dels mitjans de comunicació com en els cenacles de la cultura. Aquí, en canvi, quan a un periodista li fan un encàrrec d'informació cultural, la primera cosa que fa és demanar perdó per les molèsties i garantir al públic que farà un producte no elitista.

Probablement la culpa que la informació cultural sigui tan pobra i escarransida és dels professionals. Segurament encara hi tenen més culpa els directius dels mitjans, que la consideren una imposició de quota quan no un simple complement cosmètic per a les pàgines en color. Però també deu ser culpa del públic, que accepta aquesta situació i no dona senyals prou alts i clars de voler aquesta mena de servei.

Fins que el servei no millori, la meua manera predilecta d'estar al dia de l'actualitat cultural és, doncs, furetejar, parar orella i fer pam-i-pipa als butlletins oficials quan descobreixo, tota sola, alguna novetat interessant. Per exemple, aquell llibre del qual ningú no va fer la crítica quan va sortir, ara fa un parell d'anys.

Iés que són massa coses, no tinc gaire temps, i encara crec que la cultura és per gaudir-ne, no per anar-li al darrera en un afany frenètic de col·leccionar títols nous i estrenes imprescindibles.